

Miha Praprotnik

Ilustrirala Laura Ličer

Prebivalci male pekovske vasice uspešno preganjajo dolgčas; dr. Krof ga odganja s pesnjenjem, njegov prijatelj Ježek je vedno na preži za novimi recepti, prof. Brokoli na drugi strani meje predava naokoli, pravi, da zeleno zdravi. Če so potegavščine prehude, nastopi inšpektor Žemlja; da najde zlikovca, se skrije, magari med pomije.

PO SLEDEH MARMELADE

ISBN 978-961-94591-0-2

9 789619 459102

15,00 €

Miha Praprotnik

PO SLEDEH MARMELADE

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-34

PRAPROTNIK, Miha, 1981-
Po sledih marmelade / [Miha Praprotnik ; ilustrirala Laura Ličer]. -
Ljubljana : samozal., 2018

ISBN 978-961-94591-0-2

1. Gl. stv. nasl.
297836288

Ilustrirala Laura Ličer

Nekdo je moral polšico Volho očrniti, zatožiti, zakaj ne da bi sama vedela, da je storila kaj narobe, so se je vsi izogibali. In tako reva ni mogla spati, saj je cele noči razmišljala, kaj je storila, da ni bilo prav. Ni več zdržala, premočno jo je bolelo, črvičilo v želodcu in sploh povsod. Žalostna je bila, mučilo jo je svetobolje, z nikomer ni mogla shajati in tega jo je bilo sram. Pa je bila drugače tako dobra in vesela! Zabavno je bilo v njeni družbi, sedaj pa se je je reva izogibala, misleč, da bo drugim pokvarila razpoloženje. Kot da bi bilo to nalezljivo. In ni mogla spati.

»Pa kaj,« si morda rečete, »tudi sam sem že kdaj storil kaj narobe, se sekiral in potlej nisem mogel zaspati.« Da, toda vi niste polh in za polha je pač najhujše, ko ne more spati. In polšica Volha je bila tako prijazna, čuteča polšica, ki ni nikoli nikomur hotela nič žalega, vsaj tako je verjela – zakaj sedaj to? Zakaj zajci šepetajo, ko gre mimo? Zakaj veverice s prsti kažejo nanjo? Ne more več. Veke so se ji zapirale, a zaspati še vedno ni mogla. Na obisk h komu pa si tudi ni upala ... Kaj ji je torej storiti?

Odločila se je, da bo šla k zdravniku, saj kdo drug ti bo pa pomagal, si je rekla. Kdo drug je vreden zaupanja v tako kočljivi zadevi. Hja, kdo drug kot dr. Krof. Ta je prav poseben Krof. Živi v mali pekovski vasici sredi gozda in poleg tega, da kot živi predstavnik svoje vrste peče krofe, v prostem času najde čas še za zdravljenje bolnih. Slovi kot izjemno dober, bojda zna hitro razmišljati in vedno ugame ta pravo.

Iskra upanja je še tlela v njej in vedela je, da se ne sme ustaviti, mora vztrajati, nekaj mora narediti, nekaj mora spremeniti. Če bi šla takoj, je razmišljala, bi prispela zadosti zgodaj, da je nihče ne bi videl vstopiti. Kaj češ, polhi so pač plašna bitja, Groza jih je, kaj bi si nekdo drug o njih mislil, dasiravno to sploh ni stvar polhov. In je šla. Na pot skozi gozd, mesečina ji je dajala nekaj svetlobe, pa še te se je bala. Ko pa je prišla do vasi pekarnarjev, jo je spet stisnilo, ni si upala naprej. Zadrževala se je, češ, saj doktor zagotovo še ni pokonci, povsod je še tema.

Pekovska vasica je res bila vsa v temi, le v eni, doktorjevi okrogli hiški, je svetila luč. Pospešila je do vrat, nato pa se ustavila. Obotavljala se je. Potrkala, nato hotela zbežati. Nihče ni odprl. Ponovno je potrkala in uho prislonila na vrata, kjer je pisalo – *Ordinacija za bolne in lačne*, skozi je slišala petje. Potrkala je še enkrat, nato pa s pogumom, ki kot da ni bil njen, vstopila. Stala je med vrati in se zagledala v širokega mastnega Krofa, ki je stal s stetoskopom v roki, pel in poslušal testo. Bil je ves bel in Polha ni vedela, ali je to od moke ali sladkorja v prahu.

Obrnil se je k nji: »Kaj pa vi na mrazu, hitro zaprite vrata, no.« Nakar je kar sam pridrvel mimo nje. Glede na obilno telo je deloval spretno in pa tudi hecno. Zaloputnil je vrata, šel nazaj do testa in ga ponovno poslušal: »Za las je šlo,« se je obrnil k nji: »Bal sem se, da mi boste prehladili otročiče!«

»Joj, kako sem štorasta in nevljudna, spet me vse tepe, vse mi gre narobe,« je pričela jokati: »Kar šla bom, jojme, kakšno škodo sem povzročila.«

»Pomirite se, draga prijateljica. Je že v redu, nič hudega se ni pripetilo. Naj se vam predstavim, sem dr. Krof, živi predstavnik svoje vrste, pek, varuh marelične marmelade in še bi lahko našteval! Želite, da naštevam dalje?«

»Oh vi kar, malce sem presenečena, da je kdo navsezgodaj že tako poln energije.«

»Zgodaj, da je? Meni se zdi že kar pozno. Sploh pa je tako, da krofi radi vstajamo rano, saj smo vendar

krofi in ne neke kure, da bi vstajali s svitom. Sicer pa, kje so moje manire, vi boste sedaj sedli in mi vse razložili, zakaj ne spite, in sploh kaj je narobe. Polhi, kot vem, prisegajo na dober spanec, vi pa se potepate.«

»Res, je ja,« je rekla, ko je sedla in zakopala obraz med dlani: »Polhi radi spimo, jaz pa ne morem, ker me nihče ne mara in vse naredim narobe.« Malo je še pomolčala: »Saj ste bili priča incidentu z odprtimi vrati. Vi torej delate krofe in zdravite polhe?« Obrnila se je, in pogledala naokoli, če je kje kak robček.

Izkušeni zdravnik je takoj uganil njene misli. Prinesel ji je kakav, ji v tace položil robček, jo prijel za ramo in zaupno rekel: »Vi ste prišli k meni na obisk, ker rabite pomoč, in sedaj vam obljubim, da ne boste odšli, dokler ne boste vsaj velekrasno!«

Nato je sedel nasproti nje, počakal, da se je useknila in odpila prvi požirek: »Oh, z vaniljo, kako krasno, hvala vam!«

Zadovoljno je prikimal: »Me veseli, da ste opazili, dober nos imate!«

Nato sta malo pomolčala. Polšici Volhi se je doktor zdel zelo zanimiv, še bi kaj zvedela o njem: »Kako naporno mora biti, ko cele dneve pečete krofe in vse zdravite.«

»Poklon je vedno lepo slišati, toda saj ne počem le tega,« ji je odvrnil, se skotalil na noge in pričel krožiti. »Pišem tudi knjigo – *Zgodovina krofov in moj prispevek*, se mi zdi kar nujna, kajti vsi tako malo veste o krofih, pa vse vas tako zanima.«

»Oh, torej je takih, kot ste vi, zdravnikov krofov, več?«

»O, seveda, niso pa vsi moji predniki – tisti živi predstavniki svoje vrste – bili tudi zdravniki. Eden je bil geograf, to je tisti, ki je zgolj na podlagi čiste logike ugotovil, da je tudi naša mati Zemlja krofovske oblike, spet drugi je bil sodnik, tretji astronom, in o tem veste, bi bilo treba kaj povedati.«

»Bom kupila knjigo, ko bo končana.«

»Jo dobite s posvetilom, brez skrbi. Krofi smo blazno delavni, dasiravno jih je veliko, ki mislijo, da smo zgolj nekaki lenuhi, ki modrujejo tja v en dan. Daleč od resnice, zagotavljam vam. Že mene pogledajte, recimo. Skrbim za svoje otročiče, pišem, kot že rečeno knjigo, zdravim, rad tudi pojem, pesmice skladam kar sam, igram se z besedami. Veste, vzamem star napev in ga obrnem sebi v prid. Zelo rad pa se tudi družim s svojim najboljšim prijateljem Ježkom, on je pri nas kreativni direktor, ste to vedeli?«

»Ne, tega, nisem vedela,« je rekla Volha, ki je sedaj postajala boljše volje in čedalje manj plaha je bila. »Kako zanimivo! Koliko obveznosti, koliko odgovornosti ste prevzeli nase!« »Ja,« je rekel, »in to sploh še ni vse! Sem tudi varuh marelične marmelade!«

»O joj, to se pa sliši sila odgovorno!«

»Saj tudi je, še posebej v tednih, ki prihajajo, bliža se, kot veste, sveto praznovanje – pust! Starodavni praznik, to je čas, ko se po robu postavimo zimi in ...« Doktor je skorajda pričel govoriti o svoji najpriljubljenejši temi, krofih, seveda, in ni ga, ki ga lahko ustavi, razen, če se sam. In tokrat se k sreči je: »Vi navihanka, vi! Tako ste me razgovorili, da sem skorajda pozabil, da ste prišli zaradi vas in ne na obisk, poslušat mene, ki med nama rečeno, še kar rad veliko govorim. Takoj bova začela.«

Kar naenkrat je nekaj potrkalo, Polha je videla velik krempelj na okenski šipi, dr. pa je rekel: »No, takoj, ko bo konec kontrole. Pri nas ni nikoli dolgčas, vedno je kaj nujnega.« Polšica Volha je le gledala, kdo bo sedaj prišel. Ni je bilo več strah, prepustila se je užitku radovednosti. Videla je, kako je dr. dvignil veliko okno in kako je skozenj zagledal mačji obraz! Mačka je s svojim smrčkom vse prevohala, se na štiri oči pogovorila z doktorjem, nato odšla, doktor pa je za njo zaprl: »Veste to pa je mačka Nikita, kontrolor kakovosti. Pride, povoha in če ji lepo dišiš, veš, da je vse v redu in lahko si pomirjen. Krasna mačka. Toda, dovolj o nas, sedaj pa ste res na vrsti vi. Povejte mi,« je rekel v kar precej strožjem tonu, kot poprej: »Kdaj ste nazadnje pojedli, kaj sladkega?« Nato se je postavil povsem prednjo in pozorno poslušal.

Polšico Volho je to vprašanje zadelo nepripravljeno, z doktorjem sta si bila že skoraj na ti, sedaj pa gre in jo vpraša kaj takega. Vedno je sila neprijetno, ko te zdravnik vpraša kaj takega, sploh, če je nekdo tako sladkosneden kot naša Volha, ki mimo sladkarij ni jedla nič. Polhi sicer ne lažejo, toda, kdo pri zdravi pameti bi pa šel svojemu zdravniku razlagat, da pravzaprav ne je drugega kot slaščic? Nekaterih reči se pač bojimo priznati, pika.

»Jah, vsaj že kake tri tedne čisto nič,« se je zlagala.

Prej tako mirni, dobri doktor, je po tem odgovoru izgubil razsodnost: »Ja, kvas na soli, kaj je pa to zdaj? Že tri tedne čisto nič! Pa kaj ste ponoreli ali kaj? Se vi res niti malo nimate radi? Kako vam je lahko tako zažgano vseeno?« Korakal je po ordinaciji in jezno pihal, govoril bolj sam sebi: »Že tri tedne nič sladkega, pa saj ni čudno ...«

»Toda, gospod doktor, vsi pravijo, da so sladke reči slabe.«

»Kdo to pravi, jaz ne, pa sem doktor. Resno me zanima, takoj grem obračunat z njim!« Po tem izbruhu je v roke vzel zvežič in očitno čakal na ime ter naslov krivoverca.

»No, zadnjič, ko je imela veverica Peca rojstni dan, sem pojedla lešnikovo kremo,« je Volha previdno in spravljivo rekla.

»Tako, povejte mi ja kaj več o tem.«

»Veverica je imela rojstni dan in jaz sem ...«

» Ne, ne, pustite veverico, krema, lešnikova, o njej mi kaj več povejte.«

» Hm, no ja, boljše še nisem jedla, bila je sladka, toda ne preveč, ne toliko, da bi še vedno ne okusila lešnikov. Barva je bila lesketajoča, maslo je bilo pravo, sem prepričana, ne tista margarina ,« je polšica Volha vse bolj ognjevito razlagala.

Dr. je bil videti silno zadovoljen: »No, za nekoga, ki ne je sladkega, veste o sladkem sumljivo dosti.« Polšica Volha je pogledala v tla, dobri doktor pa je nadaljeval: »Radi imate sladko, toda nekaj se je zgodilo, začeli ste se izogibati družbe, sladke jedače in sedaj ste slabe volje, je tako?«

»Da, doktor da! Tisti preklemani svizec«

»O svizcih ni vredno izgubljati besed. Enkrat sem enemu posodil čokolado s celimi mandlji in kaj mislite, da mi je vrnil? Čokolado! Mandlje je pa pozobal. Ne ne kolegica, edine besede, ki morajo sedaj biti izgovorjene, so tiste, ki se nanašajo na zdravilo.«

»Zdravilo ... Kaj pa je to zdravilo, povejte mi ga!«

»Pet krofov dnevno in dva čokoladna ježka na dan!«

»Je kdo rekel ježka?« je rekel Ježek, kreativni direktor pekarnice, ki se je prikradel v ordinacijo. Od njega je kapljalo od marmelade.

»He he, zdravo prijatelj, spet si prišel v pravem trenutku. No, naj ti predstavim gospodično, gospodično ...«

»Naj uganem, veliko je govoril, po imenu vas pa ni povprašal?«

»Volha sem,« je odgovorila, tokrat že samozavestno in nasmejano.

»Me veseli, jaz pa, v kolikor niste tu zaradi slabega vida, sem Ježek.«

»In to še ni vse, veš kako dober nos ima, pravila mi je o lešnikovi kremi, čuj, kaj pa je ta marmelada?« Dobri doktor je šele sedaj opazil marmelado na prijateljevem kožuhu. Instinktivno je prijel za ključ.

»Marelična vendar! Saj veš, da prestižne borovničeve nimamo.« Tu se je dr. Krof zamislil in prikimal, Ježek pa je nadaljeval: »Za moj najnovejši izum gre, za,« za dramatičen efekt je malo pobobnal, Krof pa je takoj začel na mestu korakati: »za saherježka!«

»Ne bi bilo boljše sahraježka!« je s polnimi usti svežih dobrot predlagala Volha.

Temu so se vsi nasmejali, Volha pa je rekla, da bo sedaj vzela recept in šla. »Bom Peco presenetila z zajtrkom. Fino se imejta, pa se še kaj vidimo!«

»Zdravo prijateljica! Pogum in krofe v roke pa bo! Pa na kontrolo ne pozabit,« sta zaklicala v pozdrav.

Prijatelja sta nameravala nadaljevati že začeti pogovor o domiselni Ježkovi ideji, a ju je iz tira vrgel Beli kruhek, ki je potrkal po oknu: »Prijatelj doktor! Zamaši si ušesa in ne poglej skozi okno!«

»Kaj, kaj je, kaj je? Nič ne vidim, nič ne slišim.«

»Profesor Brokoli spet uganja herezijo!«

»Kaj? Ta nepridiprav! Takoj ga grem kregat, bo on telovadil pred mojim oknom, ja. Aaa.« Dobri doktor se je posul s sladkorjem, pogledal v ogledalo in s prstom pokazal na profesorja, ki je, pred ograjo, ki ločuje svet pekarnarjev in zelenjavarjev, telovadil in zraven nekaj ognjevitno razlagal Poru, Blitvi in celo Črni kruh ga je poslušal. »Lej ga, tamle se napenja.« »Vidim ga.«

»Poslušaj, jaz grem takoj v napad, ti pa skliči ostale naše!«

»Takoj prijatelj moj. Naj rečem inšpektorju, da napravi mir?«

»Mir? Nikakor, to kliče po bitki!«

Med tem pogovorom sta prišla iz hiše, Ježek je pričel krevsati gor in dol in sploh povsod, udarjal je po bobenčku in pel: »V napad, v napad!«

Dobri Doktor pa je svoj korak usmeril naravnost proti meji. Na drugi strani ovire, ki ločuje svet pekarnarjev in svet zelenjavarjev, je telovadil in nasploh o zdravem življenju govoril profesor Brokoli, zaprisežen sovražnik dr. Krofa. »En, dva, tri, en, dva, tri, nič ne pojenjajte. Če ste utrujeni, to pomeni, da ste na pravi poti, trdi poti znoja in krvi, en, dva tri,« je odmevalo med telovadnimi vajami.

»Boš tiho? Kaj kvariš mladino? Otroci, ne ga poslušat, imejte se radi. Zakaj bi trpeli tako kot on? Zeleno ni zdravo!«

Slana presta in Sirov zavitek sta dogajanje spremljala s strehe. »Greva dol še midva? Bova boljše slišala?«

»Kaj pa sploh imajo tam spodaj?«

»Saj pravim, da ne slišim, toda vem, da je spet zabavno, saj veš, kako smešen zna biti Krof, ko zagleda profesorja!«

»No, kako?«

»Tako kot ti, ko zagledaš jabolka!«

»Aja, misliš tako kot ti, ko zagledaš sezam?« Tako in podobno, sta se dobre volje zbadala na poti do predstave.

»Akcija, zastonj, priložnost, ne zamuditi ...!« Ježek je hotel čim hitreje zbobnati skupaj vso tovarišijo in ker se ni takoj spomnil, kako bi to dosegel, se je drl vse, kar se je privlačnega spomnil. Verjetno je vsem, ki so ga videli, kako počasi hodi in kriči med seboj nepovezane besede, v glavo šinila misel – klic na zabavo, pridemo!

In res mu je uspelo zbobnati na kup vso tovarišijo, edini, ki ga ni bilo na spregled, je bil inšpektor Žemlja, toda on se po svoji stari navadi zagotovo nekje skriva in tako vseeno opazuje dogajanje.

Ni presenetljivo, da je zbor vseh pekarnarjevih priklical tudi vse zelenjavne. A zaenkrat je šlo za predstavo dveh akterjev, profesorja in doktorja.

»Vi sploh niste noben zdravnik! Kadar koga kaj boli ali kot se reče, ko komu ni dobro, mu vedno predpišete krof ali kak drug masten sladkor.«

»Seveda, in takoj mu je bolje! Dragi moji, jejte krofe, uživajte v ježkih, privoščite si zavitek! Profesor brokoli naj se gre pa solit (pa še potem ne bo dober), saj je dobro znano, da zeleno ni zdravo!«

»Krofi ste tako plemeniti, da ste že kar plesnivi!«

»Seveda, da smo krofje plemeniti, od kje pa misliš, da pride beseda grof? Prvi krof, ki začuda ni bil doktor, je bil tako krasan, da je živel na gradu in vsem je bil tak idol, da se še dandanes, v njegov spomin, plemenitašu reče grof.«

»Grof? Zakaj pa ne krof? Sploh pa, debel biti ni in ne more biti zdravo! Nehaj že lagati no, res je neokusno.«

»Prvič!« in dr. Krof je dvignil prst: »Edino, kar je tu neokusno, si ti. Drugič. Grof izvira iz krofa, vendar, ker ne gre za isto reč, se morata razlikovati tudi v besedi. Tretjič! Živo bitje je srečno takrat, ko je. Obložena miza je družabno-gledališki dogodek in znamenje okusa ter posledično dobre volje.«

Profesorja Brokolija je vidno minevalo tako potrpljenje, kot tudi volja do nadaljnjega prepira, kar je opazil tudi doktor, ki se je odločil za česnje na smetani: »Da pa ti dokažem, kako smo krofi kulturni, naj ti nekaj zapojem. Ježi? Kar zaježi jo, greva!«

Ježek je pričel brundati melodijo znane pesmi *En hribček bom kupil*, katere besedilo pa je Krof spremenil sebi v prid. Sprva je brundal bolj potihlo, kot da bi mu bilo nerodno, potem pa vse glasneje.

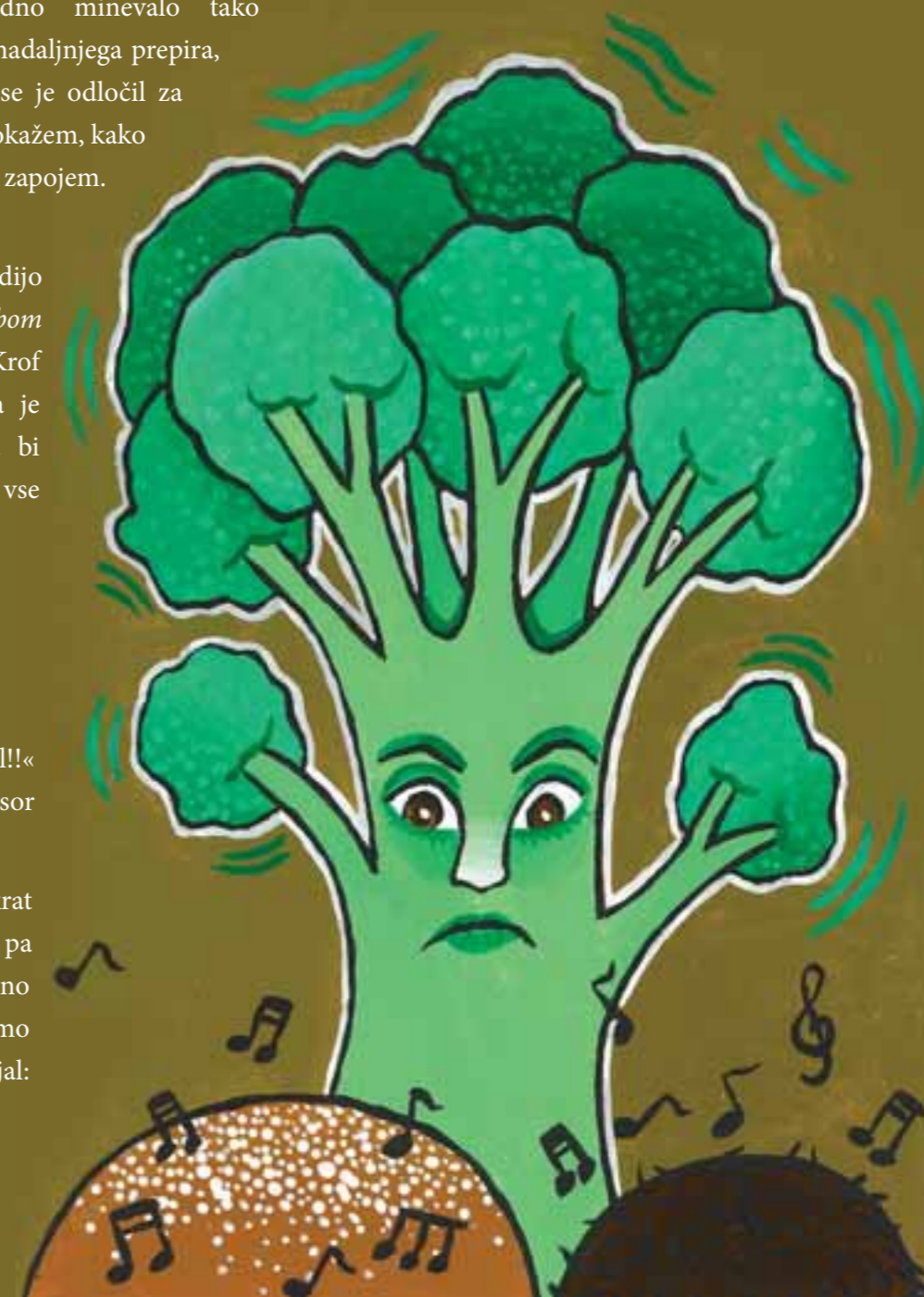
»En krof si bom kupil,

Bom žurko imel

Prijatlje povabil«

»Naj vidijo vsi, tvoj trebuh debel!!« se je na vse skupaj zadržal profesor Brokoli in odkorakal stran.

Ježek je še kar brundal, tokrat od prešernega veselja, Krof pa je z rokami v zraku triumfalno skandiral: »Zmaga!« Šel je mimo vsakega gledalca in ponavljal: »Zmagali smo!«

Edini, Črni kruh, med mladimi imenovan dedi, ni kazal znakov navdušenja. Zadnje čase je veliko godrnjal, se neprestano pritoževal in kregal. Tokrat ni bilo nič bolje: »Kaj lumparite tukaj, da kruh ne more mimo!« se je na skupino tamkaj stoječih zadržal dedi. »Nobenega spoštovanja!«

»Kakšno spoštovanje neki, ti bi nam moral izkazati spoštovanje,« mu je odvrnil kdo drug kot doktor Krof.

»Ja, pa takoj se opraviči Presti, sicer se bom oblepil obte, da boš ves masten,« mu ni ostal dolžan niti Sirov zavitek.

Dedi ga je zgolj grdo pogledal nato pa osorno zabrusil našemu zdravniku: »Takoj mi daj ključce od shrambe marmelade. Pri tej priči!«

»Mu še na misel ne pride, kajne dr.?« se je vključil še Ježek.

»Popolnoma prav imaš Ježek, dobro si povedal, niti na misel mi ne pride. Bliža se pust in marmelado bom potreboval zase in to je pravzaprav vse, kar ti imam reči.«

»Doktor, pa gotovo mu imaš še kaj reči,« je na struno zabrenkala Slana presta.

»Tiho ti in tiho ti in tiho vi vsi. Prav, ne date marmelade, solit se pojdite, še žal vam bo.« In je šel.

»Gotovo mu zrak ne paše, posušil bi se,« je Zavitek rekel dovolj glasno, da ga je stari slišal.

»Uu, to imajo pa prašički radi!« je dodal še Ježek, Presta pa je začutila, da je sedaj ona na vrsti, pa je rekla: »Če bo pa preveč suh, ga bomo pa zmleli v drobtine.«

»Ne bo mu pomagalo, za drobtine je treba belega ali polbelega kruha, črni pa ne bo dober.«

Fantje so se smejali, Presta pa je zamišljeno rekla: »Saj ima kar prav, soli mi manjka, skočim do solin.«

Zavitek se je, ne bodi ga len, razvil v letečo preprogo, pomežiknil kolegoma in dejal: »No, saj, tudi meni bi prijalo kaj slanega. Pa še rozine moram preverit.« Pustil je Ježka in Krofa, ki jima ni ostalo drugega kot da še sama rečeta kakšno o soli. »Sol ni sladka pa vseeno ne morem reči nič slanega o njej.« »Jah prijatelj Krof, jaz sem že davno opravil raziskavo, sol je važna, je ojačevalec okusa in nekaterim paše slano.«

Medtem pa je na drugem koncu, nedaleč stran, še profesor Brokoli skušal ogovoriti dedija. »Gospod, gospod, dajte mi no naklonit pet minut vašega časa. Gospod. Dedek!«

Dedi se je obrnil, kljub prepričanju, da klic ne velja njemu, zagledal profesorja Brokolija in nestrpno dejal: »Vsi ste isti! Kaj pa bi ti rad?«

»Pomirite se no, nič žalega vam nočem in naj zagotovim, da tudi slučajno nisem isti kot Krof in vsa tista ostala sladkoča. Slišal sem, kaj ste imeli, pa me zanima, če lahko kako pomagam.« »Če želiš pomagati krofu pri njegovem posiljenem smehu, se kar postavi zraven njega!« »Zagotavljam vam plemeniti, da ne gre za nič takega. Pravzaprav,« je rekel malce tiše in se mu približal: »Imam poslovno idejo, ki bi bila kot nalašč za naju.«

Od te točke dalje se ni več slišalo, kaj ste govorila, ker sta šepetala, se je pa zelo dobro slišalo dr. Krofa in Ježka.

Ježek: »Juj dr., si slišal, kaj je novega?«

dr. Krof: »In opazil! Letos bo krasna letina ...«

Ježek: »Ha ha, nisi še slišal.«

dr. Krof: »Česa še nisem slišal, prijatelj moj dragi! Povej mi povej, saj veš, da težko čakam. Mi krofi smo pač taki, prvaki in vse hočemo dobiti.«

Ježek: »Vajenca dobiš!«

dr. Krof: »Koga?«

Ježek: »Buhtelj pride k tebi!«

dr. Krof: »Butelj? No ta je pa lepa. Povej mi, je to kakšna zahvala za ves moj trud in garanje, napor in ...«

Ježek: »Ne butelj, buhtelj!«

dr. Krof: »Ti me spet malo hecaš, kajne? Saj sem lepo rekel – butelj.«

Žemlja (glas izza vreče moke): »Ježek ima prav. Za vajenca dobiš Buhtlja, tujca iz cesarskega mesta vetrov.«

dr. Krof in Ježek sta se zasukala na petah, izza vreče pa je skočil Žemlja.

Ježek: »Inšpektor Žemlja, kako dobro si se skrila.«

dr. Krof: »In prav nič prestrašil.«

Ježek, Žemlja: »Kdor prvi vrže kvas ...«

Žemlja: »Navada nikoli ne počiva; sicer pa, če se nisi ustrašil mene, me pa prava zanima, ali se boš konkurence?«

dr. Krof: »Konkurence?«

Žemlja: »Konkurenca pomeni imeti tremo, ker je morda nekdo boljši od nas.«

dr. Krof: »O vem jaz, kaj je konkurenca, in naj dodam, da je konkurenca nekaj, s čimer krofje pometamo. Očitno pa se je ostali bojite, stvar presoje bržkone. Toda zakaj si jo sploh omenil?«

Žemlja: »Buhtelj je iz podobnega testa kot ti in za polnilo si najraje izbere marelično marmelado, dasiravno ni imun niti na slivovo.«

dr. Krof: »Slivovo? Kakšen butelj.«

Ježek: »Buhtelj!«

Buhtelj: »Živio, tukaj sem! Mi povesta prosim, kdo je dr. Krof?«

dr. Krof: »To sem vendar jaz, mar ni očitno! No, ta je pa lepa, da me nekdo vpraša, kdo sem jaz? Ha ha!«

Ježek: »Hi hi«

dr. Krof: »Kdo pa si ti?«

Buhtelj: »Kako to misliš? Saj se vidi, mar ne?«

dr. Krof: »Kaj pa vem, takega kvadra, kot si ti, še nisem videl.«

Buhtelj: »No, kaj pa zavohal?«

dr. Krof: »Zavohal, čakaj, čakaj, ho ho, mar čutim limonino lupinico in šilce ruma?«

Buhtelj: »Tako je! In poglej to, na glavi imam topljen vaniljev sladkor, kar povohaj, daj!«

dr. Krof: »O ho ho, v tebi pa zaznavam sveža kokošja jajca ter domačo marelično, je tako?« Buhtelj: »Seveda. In nič drugače.«

Ježek: »Kaj nimajo tvoji sorodniki najraje slivove?«

Buhtelj: »Absolutno, toda jaz sem malo bolj poseben. Preveč smo tiščali skupaj, pa sem šel malo po svoje.«

dr. Krof: »Morda pa le nisi tako brezupen primer. Povej mi, kdaj najbolje tekneš?«

Buhtelj: »Vsako drugo do tretjo nedeljo v mesecu, veliko dela je z mano, tako da me imajo vsi radi, nisem pa tako banalen, da bi bil na voljo vsak dan.«

dr. Krof: »Zanimivo stališče. No, midva zdaj greva, se vidimo jutri zjutraj ob tri petnajst. Pa brez zamujanja!«

Ježek: »Za nama gre. Kar žal mi ga je.«

dr. Krof: »Priznam, da je bolj zanimiv kot sem si mislil.«

Ježek: »Delo za danes je že opravljeno, kaj bova počela?«

Buhtelj: »Lahko bi se šli skrivalnice!«

dr. Krof: »Od kje pa ti zdaj?«

Buhtelj: »Našel sem vaju, ti mižiš, he he!«

dr. Krof: »Ga slišiš, prijatelj Ježek?«

Ježek: »Pa saj tako ni kaj početi, zbobnajmo skupaj še ostale pa se pojdimo skrivalnice!«

Buhtelj: »Zakaj bi bobnali, če lahko trobentamo? Tra ra ra tra ra!«

dr. Krof: »O ho ho, nekdo je pa prijatelj umetnosti! Kar daj, natrobentaj jih na kup, jaz bom pa komentiral prihode!« Buhtelj, zadovoljen, da je že svoj prvi dan naredil tak vtis, si ni dal dvakrat reči, pihnil je v glasbilo in iz njega izvabil zvoke koračnice. In dobro, da je to storil, zakaj klicu marša so se vsi odzvali in se posledično spoznali z Buhtljem. Ker je bil novi, je bilo jasno, da on prvi miži, to je, da bo on moral najti preostale. In so začeli ter se imeli sila zabavno.

Najbolj gibčna med vsemi je seveda Presta, in čeprav ima največ soli v glavi, je njeno skrivališče že vsem splošno znano – streha. Toda Buhtelj se je šel to igro z novimi sodelavci prvič, tako da je ukana zalegla za kar precej časa. Sirov štrudelj, ploščat kot je le on, se je skrnil pod preprogo. Ideja sama je bila odlična, na smeh mu je šlo kot že dolgo ne in ravno to tresenje ga je izdalo. In pa tudi to, da je Buhtelj stopil nanj. Tako je dobil prvega in se pri tem tako zadovoljno smejal, da se je tudi Krof izdal. Dobri doktor, pokrit z rjuho in v telesu prepognjen, da je bil videti kot kavč, se je pričel tako smejati, da mu je marmelada brizgala iz ust. In potem se je Zavitek smejal Krofu, ker se ta ni znal krotiti.

Kar naenkrat je spregovoril še Ježek, ki se sploh ni skrnil, kar na očeh vsem je bil, tako da ga nihče ni

videl: »Še dobro, da si polnjen z rozinami in ne borovnicami, sicer bi bilo videti, da si se krvavo useknil!«

Po skrivalnicah, ki so se zavlekle dolgo v noč in se odvijale po vsej vasici in vseh prostorih, sta se Ježek in Krof zahvalila Buhtlju za družbo in se poslovila: »Zabavno je bilo, pa saj se vidimo jutri.«

Buhtelj: »Kaj gresta že spat?«

dr. Krof: »Kje pa, garanje naju čaka, Ježek ima idejo za sahraježka.«

Buhtelj: »Uu, pustita me zraven, tam, kjer sem bil prej, je bila Saher torta moja prijateljica. Vedno se je obnašala skrivnostno, toda jaz sem vse videl.«

Ježek: »Kaj si videl?«

Buhtelj: »Vse. In med nami ... Brez smetane ni ona nič!«

Tako se je torej večer zaključil, naši junaki pa so dobre volje šli na zaslužen počitek.

Prvi se je prebudil dr. Krof in nekaj čudnega mu je bilo. Da ni morda zbolel? Še dobro, da je zdravnik in se lahko pregleda sam. Tulil je od bolečine, tako ga je bolel trebušček, toda stisnil je zobe in si postavil diagnozo – tam na sredi, v krofovem trebuhu, kjer bi morala biti marmelada, ni bilo ničesar! Prazna luknja. Prijel se je za ključ ... Ni ga bilo. Šel je v shrambo, soda z marelično marmelado ni bilo več ... Pust, sveti ritual njegovih prednikov, je v nevarnosti, s tem pa je v nevarnosti ves svet in kar je dobrega na njem, to je dr. Krof vedel. Da bi prišel vsaj malo k sebi, ravno toliko, da bi lahko bolje razmislil, se je izdatno posul s sladkorjem v prahu. »Bolje,« si je rekel, nato pa se zakotalil do inšpektorja Žemlje.

Inšpektor Žemlja je prav posebna žemlja; zadolžen je za krivice, za odkrivanje lumparij. Ni skrivnost, da so se za to delo potegovali mnogi drugi, a je treba Žemlji, pardon, inšpektorju Žemlji, priznati, da je mojster svoje obrti. Njegova zmožnost skrivanja je že kar legendarna, zakaj Žemlja se lahko skriva v vsak žep, vsako torbo, vsak nahrbtnik in mirno poslušča. Pa kako je predan svojemu delu! Še v mirnem času preverja, za vsak primer pač, če je vse v redu, kaj se dogaja in kaj ne. Potem vse zabeleži in razčleni.

K temu varuhu postave je pridiral dr. Krof. Še predno je potrkal, se ga je že slišalo: »Inšpektor Žemlja, inšpektor Žemlja, zarota! Zlobni profesor je spet enkrat več udaril! Najdimo Ljubljano in ga v njej namakajmo!«

»Vem, doktor, vem. Zmanjkalo je marmelade, toda nimamo dokazov o vpletenosti profesorja Brokolija.«

»Dokazov? Le zakaj bi rabili dokaze, ko pa vemo, da je kriv. Saj ga poznaš! Njega in njegove nazore, nikoli nas ni maral, ne nas, ne našega načina življenja.«

»Tudi, če je vse to res, ne šteje prav dosti. Krivdo je treba dokazati!«

»Nič več kot še ena krivica! Najprej je storil zločin, sedaj se bo pa smejal, ko se bomo trudili z iskanjem dokazov.«

»Postava je postava in zakon je zakon. Sicer pa je to, se pravi, iskanje dokazov moje delo. Ti,« pri tem je inšpektor podprl doktorja in ga usmeril proti ordinaciji, imaš pa mnogo za razmisliti.« Žemlja je Krofa pripeljal do njegovega domka, mu ves čas prigovarjal in nasploh pazil, da bi se doktor preveč ne razvnel. Za njim je zaprl vrata.

Nato se je razgledal; šel je okoli hiše, gledal okna, opazoval sledi, beležil. Šel je v klet, prevohal shrambo,

se vrnil nazaj ven, kjer ga je presenetil Buhtelj, ki je želel pomagati. Inšpektor se ga je želel čim prej znebiti, a ni šlo, zato mu je rekel, da če želi pomagati, naj stoji pri miru, na mestu, kar je Buhtelj tudi storil. Vzel je violino in žalostno zaigral.

Medtem pa je varuh pravice pregledal sledi in zaključil, da je nepridiprav sodček skotalil v smeri proti barju. Najprej bo šel tja, nato pa se bo lotil zasliševanj.

Na barju ni bilo opaziti nikakršnih sledi, zato je inšpektor zaključil, da tat ni šel tam mimo, kar pomeni, da je ušel nekje drugje. Morda skozi svet zelanjavnežev, saj da bi kdo tako velik sod valil v hrib? Vendar, kdor preiskuje vidi čudne reči, te se vsake toliko pripetijo.

Kot se v malih krajih, kjer se vsi poznajo in so med sabo povezani, rado zgodi, se je vest o izginotju soda marmelade hitro razširila. In z njo je prišla žalost. Dr. Krof je resda zelo naporen, vedno v središču pozornosti, le on ima prav, toda ... Toda sedaj je zbolel, ni ga bilo na spregled in bilo je kot, da je s sveta izginilo veselje in dalo prostor dolgčasu. Nič se ni dogajalo, ura pa je neusmiljeno tiktakala naprej.

Najbolj pa je vest o bolezni dr. Krofa potrla Ježka. Obiskat je šel svojega najboljšega prijatelja. Vedel je, da je doktorju slabo in ga je želel razvedriti. Kakšen prijatelj! S seboj je imel kuhano hruško z marcipanom. Nameraval je odigrati predstavo, toda ko je prišel do vrat ordinacije in zagledal napis – *žal mi je, pozdravi se sam*, je vdrl notri in ljubega doktorja našel pokritega z rjuho. »Dr Krof, dr. Krof, kaj je, kaj je s tabo? Kakšno igro se greš? Če si me hotel prestrašiti, ti je uspelo, toda zakaj me raje ne nasmeješ?«

»Zdravo Ježek. Lepo da si me obiskal. Hudo mi je veš. Sem kar zaprl ordinacijo. Se bodo mogli bolje počutiti brez mene. Videti je, da je profesor Brokoli zmagal – odslej se bo za pusta jedlo zelenjavo. Če svet sploh še bo.« Bilo je očitno, da doktorja boli, ko govori. Pred vsako izgovorjeno mislijo je pomolčal, kot da bi razmišljal ali zbiral moči, Ježek ni vedel.

»Ne, saj bo bolje, poglej – prinesel sem hruško. Tule je, poglej jo!«

»Zlat si dobri Ježek, moj prijatelj, toda brez marmelade ne morem več. Nekaj časa sem se zdravil s sladkorjem v prahu, toda v želodcu mi kruli.«

»Oh joj, kako mi je hudo,« je Ježek pričel jokati. Dr. Krof pa je dobil solzne oči. Nato pa se je Ježek zresnil ter pričel stresati s svojim telesom, da so od njega pričele padati čokoladne mrvice na bolnega doktorja: »Na doktor, moje čoko bodice, vse jih vzemi, jaz jih ne maram, kriv sem pred tabo, izdal sem te.«

»Izdal? Ti me že nisi izdal, kje pa. Brez tebe bi mi bilo dolgčas, tako pa imam tovariša.«

Ježek je malo pomolčal, nato pa previdno pričel: »Tako si plemenit, šele zdaj vidim, koliko mi pomeniš, jaz pa tvojega prijateljstva nisem vreden. Veš, zadnjič, ko sem bil pri tebi v ordinaciji, sem vzel nekaj tvoje marmelade in se malo namakal, zdelo se mi je, da bom bolj sočen, če bom sahar. Pa za pusta sem izdeloval masko iz linških oči.«

Dr. se je nasmehnil: »Hvala, da si mi to povedal. Upam pa da se ne obremenjuješ preveč. Prav je, da preizkušaš, ni pa prav, da hočeš biti saher, saj ti si vendar ježek, eden in edini. Saher naj si želi biti ti. Z masko si pa sploh dokazal, zakaj si ti kreativni direktor. Tisto malo, kar si vzel, pa ni vredno besede, saj midva si vse deliva. Kriv je ta, ki je vzel vse ostalo.«

»Našel ga bom! Našel bom krivca in ga kaznoval! Pri moji hruški, da ga bom! Se mi je vedno zdelo, da bi jaz moral biti inšpektor, ne pa tista rit.«

Krof je bil ganjen; ni vedel, da sta z Ježkom tako dobra prijatelja. Očitno je res, da v stiski spoznaš, iz kakšnega testa je tvoj prijatelj. Odleglo mu je, toda še vedno je bil slab, prazen, z veliko luknjo v želodcu in mislijo, da je prvi krof, ki bo pokvaril pust. Zato je malo pomeditiral, kolikor je v danih okoliščinah še lahko, nato pa rekel: »Hvala Ježek; toda tudi če najdeš krivca, meni še vedno ne bo nič bolje. Marmelade mi je treba. Ti kar pusti Žemlji naj se ubada s krivcem; ti pa raje najdi zalogo – če jo najdeš, je stvar tako rekoč rešena, midva zmagava, in če inšpektor do takrat ne bo našel krivca, bova še toliko bolj zmagala.«

»Joj, doktor, odkar si bolan, si pa tako globok in razsvetljen. Obljubim, da ne bom razočaral.«

»Vem, da me ne boš. Svetoval bi pa ti, da se raziskave lotiš sam; kajti ne veva, kdo je kriv, tako da ne moreva vedeti, komu lahko zaupava. Morda je krivcev celo več.«

»Že razumem, misliš da je profesor Butlju naročil, naj ukrade marmelado!«

»Saj pravim Ježek, ne vem več kaj naj si mislim ... Buhtelj je zadnji, ki je prišel in zdi se mi prijeten, toda ali je bila vse igra? Ne vem. Veseli pa me, da lahko zaupam tebi. Res vesel pa bi bil, če bi lahko zaupala tudi Presti.«

»Ja, ona je zvita. prepričan sem da,« Ježek je hotel še nekaj reči, toda ko je videl, kako slab je doktor, si je premislil: »Bom imel jutri boljše novice! In da boš vedel, da se zagotovo vrnem, bom svojo hruško pustil tu pri tebi! Do jutri, dragi prijatelj!

»Do jutri,« je ganjeno šepnil zdravnik in zaprl oči.

Vest o zločinu, o tem, da je doktor zbolel in zaprl ordinacijo, se je hitro razširila. Izguba marmelade ostalih niti ni toliko potrla, veliko bolj nelagodna je bila misel, da se med njimi sprehaja zločinec.

Povsem druga reč pa je bila Krofova odsotnost. Seveda, zdravnik je vsem šel po malem na živce, bil je strašno naporen, toda bil je tako živ, tako živ, kot da je življenje samo. Resda se je nenehno silil v ospredje, toda tako si vsaj imel predstavo, sedaj pa še te ni bilo.

To je začutil celo profesor. Za mladi krompir je imel predavanje o etiki in zdravi prehrani in je nenehoma pričakoval, kako mu bo doktor skočil v besedo in pričel plesati. Med svojim poukom je neprenehoma pogledoval naokoli, pričakoval kar koli, toda zgodilo se ni nič.

Enako so opazili tudi pekarnarjevi. Opazovali so zelenjavčke in pričakovali duet Krofa in Ježka. Tako pa iz vsega skupaj kot rečeno, ni bilo nič. Sirov zavitek, naveličan miru, je povzel stanje vseh, ko je dejal: »Takšnega dolgčasa pa še ne. Grem pa že raje gledat, kako se maslo prečisti.« »Počakaj me, grem s tabo do solin,« je dodala mlada Presta.

Dedek Črni kruh pa je bil kakor iz uma. Sprva je bil kar nekam dobre volje, veselo se je muzal in metal drobtine vrabcem, potem pa, kot da je tudi njega doletel dolgčas, ni vedel, kaj bi in kar nemo je tam stal. Še Buhtlja ni nadrl, ko se je zaletel vanj.

Buhtelj se je kar nekako držal; za razliko od doktorja ga ni toliko skrbela izguba marmelade kot izguba svojega mentorja, doktorja. Kar se nadeva tiče, se je vedel, kot da se ni zgodilo nič, trudil se je ugajati in bil je radoveden dalje. Poskusil je z čokoladnim nadevom in cimetovim premazom in oboje se mu je zdelo prav buhteljsko. Na glas je sanjal o svojih družini, o bratih in bratrancih ter deloval precej osamljen.

Vse to je opazoval in si beležil inšpektor Žemlja. Reševanje zločinov, iskanje pravice, je njegovo delo. Kriminalca bo že dobil, naj stane kar hoče, on bo zaslišal vse, preveril vse sledi in nepridiprava ujel. To bo lažje delo. Težje bo dobiti marmelado nazaj, kajti, doktor je imel prav, pust se bliža, in to je res čas krofov. In ko stvari ne tečejo po načrtanem krogu, se vsem zmeša! Ravno zato je preiskovalec sklenil rešiti primer kakor mogoče hitro. Trenutno so osumljeni vsi, zato bo izprašal kar prvega mimoidočega.

»Kam pa kam, mlada Presta?«

»K tebi na obisk že ne!«

Inšpektor se ni pustil zmesti: »Prihajam v važni zadevi! Kot morda že veš, je nekdo pri nas kradel in osumljeni ste vsi. Kje si bila v času zločina?«

»Tebi nič mar s kom in kje sem bila?«

»S kom je pa moje naslednje vprašanje«

»Sem ti rekla, da tebi nič mar!« nakar se je zavihтела na žleb, iz žleba na streho in že je ni bilo več.

Kakšna neumnost, si je mislil Žemlja, alibi ima, pa ga ne izrabi. Ali pa, ali pa gre za zaroto? Sicer pa se lahko skrijem in počakam, da vidim, kdo bo prišel k nji. To sploh ni problem, še spočil bi si in malo razmislil.

Toda varuhu postave se je na pot postavil nov problem; kot je očitno pokazala Presta, inšpektorja niso jemali resno, celo njegovega dela niso cenili. Toda nič za to, saj se ne trudi ugajati; svojo pot ima načrtano in tako preprosto je to. Sploh pa, več ovir, kot jih imaš na poti, slajši je cilj.

Pomislil je tudi na taktiko terorja, se pravi da bi nekoga z zaslišanjem tako prestrašil, da bodo tudi preostali začivkali. Lahko bi začel z Buhtljem, je zadnji, ki je prišel in ne deluje posebej pametno, toda, če ni kriv, verjetno tudi ničesar ne ve. Ježek je preveč zvest Krofu in kar je še huje, Ježek je, dasiravno mu tega nihče ne prizna, najbolj bister med vsemi, sploh pa je odšel. No razen mene! Moč mojega uma je že kar nevarna, si je še rekel.

Za zelenjavarje pa bo treba iti na drugo stran, čez ograjo. Najbolje, da ponoči. Treba je tudi dobro razmisliti koga zaslišati, natančneje, kdo bi lahko bil najbolj zgovoren. Krompir in Pšenica sta se s Krofom precej dobro razumela, morda bi onadva lahko kaj vedela, morda o kakšni vpletenosti profesorja. Hm, je pomislil, še bolje bo, če gre tja kar takoj, saj kot prvo zločin ni skrivnost in kot drugo naj profesor Brokoli vidi, da se vrši preiskava.

Rečeno storjeno. Inšpektor Žemlja se je podal kar naravnost do meje. Pravim kar naravnost, se pravi vsem na očeh, kajti to sicer ni njegov način.

Ko je Žemlja prišel do ograje, je obzirno ter potihoma zažvižgal proti g. Krompirju: »G. Krompirček, g. Krompirček, ugani kaj?«

»Kaj?«

»Par vprašanj imam zate.«

»Potem imam tudi jaz zate par odgovorov, toda, če ti rabiš mene pridi ti sem, jaz moram sestiti.«

Krompir je tudi neke vrste krof, si je rekel inšpektor. Rad predava, kako je krasen na sto in en način, le da je tale še len povrhu. No ja, poglejmo. »V važni zadevi prihajam, namreč,«

»Saj vem, saj vem, novica se je že razširila, če te zanima moj alibi, sem takrat spal vsem na očeh. Vse skupaj pa je podobno zgodbi s čebulnim čipsom in sirovo omako, bila sta super dvojica, in tega obloženi arašid ni prenesel, zato je ...«

»Adijo.« Mu je rekel Žemlja, ko je opazil, da iz te moke ne bo kruha, nato pa vseeno dodal: »če se še kaj spomniš, mi pa le povej!«

Potem pa se je obrnil naravnost k profesorju, ki je prišel iz kabineta pogledat, kaj se dogaja: »Profesor Brokoli, prišel sem v uradni zadevi, da vas zaslišim!«

»Dobro, torej mi najprej pokažite uradni dokument, nalog za preiskavo itd., saj veste, da bo res vse uradno.« Nato pa se je sklonil in zaupno vprašal: »Inšpektor, povejte mi, ste kdaj razmišljali o bio sendvič karieri?«

»Pomirite se, jaz, jaz tu postavljam vprašanja.«

»Jaz pa iščem odgovore.«

»Ne izmikajte se, ne izmikajte se marelična marmelada ...«

»Kako pa je z našim pacientom?«

»Slabo, ni dobro, včeraj ste se s Krofom sprla, skregala«

»Skregala? Jaz in doktor? Tega pa ne verjamem, res? Da ni šlo za nesporazum?«

»Se pravi, o zločinu ne veste nič, popolnoma nič. Dobro, vrnil se bom, ko bo kaj novega.«

»Tako je, vi me kar obveščajte, in če lahko kako pomagam, bom!«

Dobro sem tole izpeljal, si je rekel detektiv. Potipal sem ga, in kar je še važneje, dal sem mu misliti, da o vsem skupaj ne vem nič. Če je v primer vpleten, ne bo več toliko pazil, storil bo napako in imel ga bom! Sploh pa, vrnil se bom na večer in to naskrivaj. Če je sod pri njih, bom našel in njega in krivca, ha ha ha!

Ne dolgo zatem je padel mrak. Luči po hišah so začele ugašati in inšpektor je zaslutil svojo priložnost. Previdno je prešel mejo in se znašel na nasprotnem terenu. Imel je kar malo treme, to si je priznal, in se opogumil, češ, majhna napetost ti da vedeti, da si na pravi poti. Poti nazaj ni!

Preverjal je ped za pedjo, gledal, če so kej vidne sledi soda, če je kje zadosti velik prostor, da bi tak sod lahko hranil. Ni imel uspeha, ga pa nihče ni niti videl niti motil.

Sčasoma je vsa svetloba pogasnila, le ena luč je še gorela, luč, ki je osvetljevala prostor, v kateri je profesor Brokoli snoval svoje načrte. In jih je. Žemlja ga je skozi okno z zanimanjem opazoval. Profesor je umerjenih, natančnih gibov, opravljal več reči hkrati. Delal je zapiske, se jezil, zalival je lončke z zemljo, verjetno kaj kali, je Žemlja sklepal. Brokoli je korakal po sobi z rokami na hrbtu, skratka, nekaj je delal in ta nekaj mu očitno ni šel v račun.

Preiskovalec je nehal opazovati Brokolija in pogledal po prostoru. Na veliki zeleni tabli, ki jo je majčkeno zakrival kateder, je opazil hrano, zapisano v podobi algoritma. Jasno sta bili videti dve rezini kruha, paličici, ki sta bili morda drobnjak, redkvica, sir. Inšpektor je razmišljal, kaj bi to lahko bilo, ko je z one, s svoje strani meje, zaslišal trušč, kot bi se nekomu kamen odvalil s srca in pristal v ribniku.

Inšpektor ni izgubljal časa, takoj je šel nazaj.

Ko je prišel do močvare, je komajda kaj videl, toda tisto, kar je naposled ugledal, mu je pomračilo um. Veliki sod marelične marmelade, na katerega je nekdo, le kdo bi to lahko bil, naslikal krof, je razbit ležal v mlaki.

Kam je izginil sod, je bilo torej jasno, a veliko vprašanj je bilo še vedno nepojasnjenih; kot npr. kje je bil sod pred tem? Zakaj ga je kriminallec to noč zvalil semkaj? In najpomembneje, ga še lahko ujame?

Žemlja ni izgubljal časa, takoj si je ogledal sledi in bilo jih je več vrst. Prvo je poimenoval *Kolesna sled*, ta je kazala, od kje se je sod prikotalil – če bi ji sledil, bi vedel. Drugi sledi je dal ime *Begunec*, kajti očitno je, da je nepridiprav pobegnil po njej. Tretje poti ni poimenoval, kajti za enkrat je še ni videl, a izkušnje so ga naučile, da, ko ne vemo vsega, nas vedno lahko preseneti nekaj tretjega. Dal ji je torej delovno ime *Slučajnik*, saj moramo vsako reč, če o njej govorimo, tudi poimenovati.

In ker je vedel, da ne sme izgubljati časa, se je hitro odpravil po Beguncu, dasiravno ga je mikalo, da bi ubral drugo pot. Toda tolovaj je na begu, zato je treba pohiteti, ga ujeti, in pravica bo spet zmagala.

Ah, če bi bilo vsaj tako preprosto. Begunec je zavil stran od vasi proti notranjosti gozda in naenkrat so sledi izginile. Ali pa jih inšpektor ni več videl. Ustavil se je, se razgledal in sklenil, da tu pač ni moč narediti nič več. Nepridiprav je že globoko v gozdu, morda je skrit nekje v drevesni krošnji, morda se je zavlekel med korenine. Lahko bi se naredil, da je obupal ter se vrnil in skrnil?

To je preveč preprosto za inšpektorja, on je izbral tisto tretjo možnost; se pravi, da se je pretvarjal, kot da se bo res skrnil in oprezal za zločincem. V ta namen je še glasno govoril, toda ne preveč glasno, nato pa je neopazno zdrsel iz skrivališča in se odsankal nazaj do soda. Pravim odsankal, kajti telo mu je zmrznilo in po zaledenelih poteh je lahko potihoma sankal.

Ko je prišel do močvare, je bilo še vse tako kot prej, razen dejstva, da se je marmelada iztekla v močvaro in je kot taka postala del močvare. Slaba in dobra novica torej, plen je najden, toda neuporaben. Edino, kar preostane, je – najti zločinca.

Šel je po kolesni poti in na svoje veliko začudenje opazil, da je tat, potem ko je sod ukradel, ta isti sod zagrebel v jamo, izkopano nedaleč od mlina in očitno zasuto. Zakaj je razbojnik sod najprej skrnil, dan kasneje pa uničil?

Inšpektorja je čakalo neprijetno opravilo. Svojim sokrajanom bo moral razodeti, da ne le, da ni našel krivca, položaj se je še poslabšal, »Toda,« jim je rekel: »Pomembno je, da ne izgubijo upanja vanj, kajti preiskava bo trajala, dokler pravici ne bo zadoščeno.«

To jim je povedal in v tišini so se razšli. Verjetno z mislijo v srcu, kako se bo na to odzval dr. Krof. Dedek Črni kruh je nekaj pokašljeval, ovit v krpo in Žemlja mu je rekel, naj le obišče doktorja, pa se je dedi branil in odkreval proti mlinu.

Medtem pa se je čisto na drugem koncu polšici Volhi dobro godilo, nič več ni bila otožna. Veliko je spala, jedla samo sladkarije, razmišljala, kakšen kostum bo imela za maškarado: morda bo gusarka, morda princeska ali pa, zakaj pa ne, bodimo malo nori, si je rekla, ko se je spomnila, da bi mogoče lahko bila pa kar hot dog. Ko je tako sanjavo hostala, se je spomnila na doktorja in kako ji je priznal, da obožuje borovničevo marmelado, ki pa je žal nikoli ni v izobilju. Kaj, če bi mu jo skuhalo ona? Tako bi imela krasen razlog za vrnitev, saj ni več mislila na svizca Jakata. Toda, ker ni bilo z njo nič narobe, si ni upala kar tako nazaj v ordinacijo. No, pa kaj bi to, borovnice bo pokuhala in sodček marmelade odkotalila k pekarnarjevim. Preverila je svojo zalogo borovnic, in ko je razmislila, koliko je potrebuje za zdravnika, je ugotovila, da jih morda ni zadosti, predvsem pa ni nima recepta, torej ga mora iti iskat. In je šla. Tavalala je po gozdu, ko je kar naenkrat zagledala čokoladno mrvico. »Ho ho ho, pa ne da je tole čokoladna mrvica? O pa še kako je!« si je zadovoljno rekla in pogledala, če je še kje kakšna. In je bila. In ne le ena, ampak še ena in še ena, Polšica jih je kar zapovrstjo gohtala, dokler se ni v nekoga zaletela. Ježek je bil besen; besen tako na zločinca, kot tudi na ostalo tovarišijo, zdelo se mu je namreč nedopustno, da preostali nastale situacije niso jemali resno. Zato je odšel; kar tako, brez slovesa. Sprva ni imel cilja, ohladiti je moral svojo jezo in mrzel gozdni zrak je bil za to najbolj primeren.

Da pa se vendarle ne bi izgubil, je na poti puščal svoje bodice in tako je nanoslo, da ga je pri tem početju dohitela polšica Volha. Se pravi se je vanj zaletela: »Borovnice nabiram ...« je rekla v zadregi, ko si je obliznila od čokolade zamazana usta. Bila je silno vesela, da ga vidi: »g. Direktor, vi tukaj?«

»Jaz tudi nabiram borovnice.« Zatem pa ji je povedal, kaj se je pripetilo njenemu prijatelju.

Doktor Krof in njegovo plemenito poslanstvo v nevarnosti? Ne, dokler lahko pomaga polšica Volha! »Greva,« je za roko prijela Ježka in mu med potjo povedala, da ima zalogo borovnic, da jih bosta skuhalo v marmelado, nesla doktorju in aktivno pomagala rešiti pust.

»Samo,« je previdno dodala: »Kuhanja nisem ravno vešč, vidva z doktorjem imata take standarde, jaz se vidim bolj kot okuševalka.«

»Pa saj to je ravno poanta kuhanja, poskusiš in če kaj manjka, dodaš. Sploh pa, kuhanja vešč sem jaz, ti mi boš pomagala, in predvsem – našla pot nazaj; kajti jaz sem se očitno izgubil! Saj še veš, kje si našla prvo mojo bodico?!«

»Seveda vem, kaj ne bi. Toda do ordinacije bova prej prišla po čisto drugi poti.«

Inšpektor Žemlja je tuhtal; tako zagonetnega primera že dolgo ni imel; ja res, prava zagonetka sladkosnedka. Pustil je svoje misli vnemar in opazoval okolico. Pogled mu je obstal na mlinu, iz katerega je pritekal oz. se opotekel buhtelj, se pačil in bljuval nekaj zelenega.

Naenkrat je bilo inšpektorju vse jasno, kristalno jasno. Seveda, kot je rekel že Krompirček!

Inšpektor je vse tovarišijo zbral pred hišo dr. Krofa: »Torej pozdravljeni, zdravo. Začel bi s tem, da vam razložim, zakaj se vas zbral, zakaj smo tu.«

»Uu,« ga je prekinila Presta, »naj uganem, odkril si zločinca in ta je eden izmed nas!« Inšpektor jo je nejevoljno ošvrknil, kot bi se hotel razjeziti, pa se je na pol poti premislil, ker je sklenil ostati profesionalen: »Da, ker sem odkril nepridiprava. Preden p...«

»Razkriješ njegovo ime, nam boš razložil, kako je vse skupaj potekalo, zakaj je bila marmelada skrita in odkrita, vlogo profesorja!«

»Presta, boš ti nadaljevala?«

»Ne, ne, saj jaz ne vem zakaj se gre, kar povej nam.« In takoj zatem še: »Ko sem živčna, rada veliko govorim!«

Inšpektor si je to, ali pa nekaj povsem drugega, zapisal v svojo beležko.

»Dejstvo številka ena: Veliki sod marelične marmelade je bil ukraden, natančneje odpeljan iz shrambe v luknjo pri mlinu, kjer je prenočil, prespal. Dejstvo številka dve: Taisti sod je bil najden v močvari, zamrznjen in zavržen. Dejstvo številka tri: Med igro skrivalnic ste vsi imeli možnost dostopa do jabolka spora. Dejstvo številka štiri: -

»Jaz sem to storil. Jezen sem bil na sebe, ker sem jezen na cel svet. To ste vsi videli in se norčevali iz mene. Pravilno. Toda, takrat me je v svoje šape dobil profesor, ki me je hotel uporabiti za zelenjavni sendvič. Našemu ljubemu doktorju sem sprva želel le malo ponagajati, nato pa sem se prestrašil in se poskušal prikupiti profesorju.«

Inšpektor ni imel več kaj reči, zato je le napenjal lica. Vsi pa so pogled obrnili v okno, od koder jih je gledal on, zdravnik. Doktor Krof je bil ganjen: gledal je vse zbrane, ki so prišli pred njegovo ordinacijo in pogled osuplo ustavil na Volhi. »Vi tudi tu?«

Odgovoril mu je Ježek: »Prijatelj Krof, kako sem vesel, da te vidim, toda o tem bova pozneje kakšno rekla, tu je nekdo, ki ti je prinesel darilo!«

»Darilo? Meni? Darilo!«

»Zapri oči«

»Zapiram«, toda doktor ne bi bil on, če ne bi malo škilil, in še predno je polšica s soda odstranila prt in kar koli rekla, je on že vedel za kaj gre: »Borovničeva! Pust je sedaj rešen, svet še ne bo propadel in zime bo konec, juhej!« se je zadril in se na vsa usta zahvalil polšici Volhi, Ježku in vsem drugim. Nazadnje se je postavil pred zločinca in to je bil tisti neprijetno-nerodni trenutek, ki so se ga vsi nekako bali, tisti, ki bi lahko skazil doseženo. A prave, resnične dobre volje ne skazi nič: Dedek Črni kruh in dr. Krof sta se nekaj časa gledala, nato pa drug drugemu padla v objem. Buhtelj je medtem prišepnil Ježku: »Veš, če ne bi bil tako možat, bi kar zajokal!« in s tem nekako povzel mnenje vseh.

»Meni je tako žal!« »Oh, meni, še bolj, če bi le vedel ... Nikoli več!« in tu se je obrnil proti svojem občinstvu, »se ne bom norčeval iz najglobljih čustev drugega. To nikoli ni dobro, nas pa zanima dobro – boljše – najboljše.«

»Tudi jaz bi nekaj obljubil, pa ne le obljubil, na tem primeru bi vas prosil, da ne sabotirate nekoga, ki se je pošalil na vaš račun, kajti šala temelji na resnici, se pravi, Krof je o meni izjavil tisto, kar je v meni videl ... Tečnega starca, ki ga nihče ne mara. Edino razumevanje mi je ponudil tisti zdravar, tisti profesor ...«

Edini, ki mu ta govor in nasvet nista bila všeč, je bil seveda inšpektor Žemlja; spet enkrat nihče njegovemu trdnemu delu nihče ni pripisal zaslug, vsi ga rabijo le takrat, ko ga res potrebujejo. »Veste kaj,« je opozoril nase, »Veste kaj!«

»Tiho bodi, in ne moti slovesnosti! Navadna rit si, da veš!« ga je nahrulil Ježek in ko te nahruli Ježek, ta, drugače tako miren tip, ostaneš tiho.

Ježek je zadovoljno pomežiknil Krofu, ta je pogled prestregel in začel: »Vem, da govorim v imenu vseh, ko rečem, zeleno ni zdravo, sladko je pravo! In dedek, ti si očitno tako star, da si pozabil na moje, pardon, na naše geslo. In Črni, ti si vrhunski, ne ne, ti si rojen za namaz z maslom in medom! Pridi z mano, kar zdajle bova šla v shrambo!«

Ježek je po teh besedah takoj začel ploskat: »Pa na orehe ne pozabi dedi!« Maestro Buhtelj je prijel za inštrument in vse je kazalo na začetek velike veselice. Presta se je pričela zvijati, Sirov zavitek je proti središču zabave valil sodček smetane, Navadna rit je nekam izginil, polšica je zbirala pogum, da bi nekaj zapela.

Nenadoma pa se je zaslišalo: »Žemlja! Primi tatu! Nekdo je sunil lonček medu!«

Naslov dela: Po sledih marmelade

Avtor besedila: Miha Praprotnik

Ilustracije: Laura Ličer

Lektura: Sašo Šoško

Tisk, Prelom strani in oblikovanje: SILVECO d.o.o., PE
Studio Orca

Izdano v samozaložbi

Ljubljana, 2018

naklada 150 izvodov